

Burčákový džbáněk 2010

U nás v Bronchu se pořád něco děje. A dokonce jsme byli postaveni před nelehkou volbu, které z plánovaných akcí se zúčastnit. Na výběr bylo buď polakrosení na louce v Divokách v indiánském duchu, což je naprosto úžasná záležitost a nebo účast na turnaji krásně nazvaném „O burčákový džbáněk 2010“, který pořádal tým O106 Mikulov. Nakonec se Bronchové vypravili na jižní Moravu s tím, že indiánsky zablbne na jaře...

Předpověď na víkend 2.- 3. října slibovala polojasno a teploty kolem 14 °C, tedy ideální lakrosové počasí slibující pohodu s lakroskou, tenisákem a pohodovou bandou lidí. Nechtěl jsem nic podcenit a už ve čtvrtek :) jsem kontaktoval našeho brankáře Kubu, o kterém jsem velmi dlouho neslyšel, neboť je pracovně velmi vytížen a donedávna jezdil až do daleké Prahy. Kuba byl překvapen, že už je čtvrtek, a mně bylo jasné, že to nevěstí nic dobrého. Problém byl v tom, že si nestihne vzít volno v práci. Broncho tak v předvečer odjezdu nemělo brankáře!

No nebylo by to nezkrotné Broncho (broncho = nezkrotný pozn. Autora), aby nezkrotilo i tak nepřívětivou situaci. Hned v pátek večer jsem oslovil náhradního brankáře, který k lakrosce přišel jako slepý k houslím, ale jež měl již zkušenosti z celkově pěti zápasů na Chropýňském Klínu – mého tatku. Přesvědčit jej, že právě on je muž, kterého Broncho potřebuje, nebyl až takový problém. O něco více práce dalo o tomto faktu přesvědčit maminku, která měla na prosluněný víkend jiné plány...

Ráno kolem 06:15 se tak u naší „lakrosové klubovny“ sešlo v sestavě Ád'a Krajčovič, Ivča Dolníčková, Jarča Soukupová, Luk Drobník, Zdeňka Drobník a já. Naložili jsme vše potřebné a kolona vyrazila směrem k ulici Hrad, kde jsme nabrali Peťu Caletku. A ještě jsme stihli vzbudit Martina Horu a půjčit od něj jeho dres pro případné spoluhráče. Kolem 07:00 jsme v Kroměříži nabrali Zuzku Lachovou a s vycházejícím sluncem v zádech vyrazili po dálnici na Brno.

Cesta probíhala bez problémů a do místa určení – Břeží u Mikulova – jsme dorazili podle očekávání. Co však nebylo podle očekávání, bylo místní počasí...Na teplé jižní Moravě nás čekala teplota kolem 10°C a za mlhou tak hustou, že by se dala krájet jsme jen odušily lakrosové branky.

Jak jsme se postupně chystali k prvnímu zápasu, mlha se trochu zvedla a mi viděli, že se jedná o skutečně nabitý turnaj. Sjelo se sem totiž celkově 16 týmů z celé republiky. A o to šlo – odkoukat, jak to hrají jinde a něco se přiučit. Hrál se systémem skupin a našimi soupeři se staly týmy : Iktočante Holešov, El Nino a El Chupacabra.

Zajímavým zpestřením bylo, že domácí tým OSTO6 Mikulov, se z organizačních důvodů nemohl turnaje zúčastnit jako takový, a „rozdal“ své hráče po jiných týmech. Za modro-oranžovou tak nastoupili „Siky“ a „Klokan“

V prvním zápase nás čekal tým z II. pražské ligy – El Nino. A je fakt, že nás smetli jako hurikán výsledkem 21:6. Vstup do turnaje tak nebyl právě veselý, ale na druhou stranu, my si z toho nic moc nedělali. Že to bude soupeř těžký jsme věděli a zkušenostmi jsme se mu absolutně nemohli rovnat. Ale takové zápasy mají také svůj přínos – člověk si prostě může cokoli vyzkoušet. Pár zápasů jsme museli taky odpískat v roli rozhodčích, což je také potřebný trénink.

V druhém zápase jsme nastoupili proti místnímu celku El Chupacabra. Jedná se o velmi mladý tým (věkem), ale není radno je podceňovat. Je znát, že mají blízko k velmi kvalitní lakrosové škole a pokud vydrží, ještě nám hodně zatopí. Náš vzájemný souboj skončil 16:2 pro nás.

Posledním soupeřem v prvním dni turnaje byl borci z Holešova. O jejich kvalitách víme již dlouho a jejich hra je pro nás velmi inspirující. Je to prostě krásný lakros! Zápas se odehrával podle jasného scénáře. Nevím přesně, kolik jsme prohráli první poločas. Ve druhém poločase jsme trochu přitvrdili, což se klukům moc nelíbilo, ale myslím, že to bylo v mezích a i my si odnesli pár šrámů, takže fifty-fifty. Nutno pak ještě vyzdvihnout výkon našeho gólmana. Na lapačku a betony si řádně zvykl a „lapal“ jednu střelu za druhou a má tak lví podíl na krásném konečném výsledku 16:2 pro Iktočante. Možná si říkáte, že na takovém výklepu není nic krásného, ale dostat pod dvacet od budoucích vítězů turnaje je pro nás „zelenáče“ úspěch.

Hodiny plynuly, mi pískali a dívali se na krásný lakros, no a pak už na to nebylo vidět. A to byla ta pravá chvíle pro posezení u dobré večeře a pití. Nakoupili jsme zásoby na ráno

a vyrazili posedět do jednoho z mnoha restauračních zařízení. Povídali, pojídali, popíjeli kofolu a nealko pivo – naprosto super akce. V rozumnou hodinu jsme vyrazili spát. Pro Ivču s Petřou to znamenalo rozvinout základní tábor tvořený novým stanem „penguin“. A byla fakt „kosa“. Zbytek týmu přespal v autě a Áďa se skrz okénko nakonec nasoukal do šatny.

Na druhý den jsme se dověděli další soupeře. Nejdříve jsme narazili na holky z Holešova. Tradiční turnajové soupeřky. V zeleno-žlutých dresech se krom známých tváří objevily i nové posily. První poločas nebyl moc dobrý. Ve druhé půlce se nám však podařilo otočit zápas a čtyřmi rychlými góly se vrátili do zápasu. Pár desítek vteřin před koncem byl stav 7:7. Zápas jsme však nedotáhli do vítězného konce a prohráli 9:7.

Posledním soupeřem se nám stal tým 300 Lanžhot, který jsme znali z Chropynského klínu. Myslím, že jsme nehráli špatně, ale naše útoky většinou končily na skvělém soupeřově brankáři. Stříleli jsme, ale prostě nám to tam „nepadalo“. Nutno však říci, že i Lanžhot předvedl kvalitní hru ve všech směrech, především pak několik šikovných a urostlých jednotlivců. Konečný stav 9:6 pro červené. Tímto skončil turnaj pro „Chropynáky“.

Ve finále pak skřížily lakrosky Iktočante Holešov a Bílý Orel (pražský tým). Krásný zápas, který nakonec vyhráli „moraváci“ a ochutnali tak z vítězného džbánku letošní burčák. Pro nás, ač to na první pohled nemusí zdát, byl turnaj úspěchem. Po „Klínu“, což se nebojím označit za absolutní propadák, byla naše hra úplně jiná. To že jste na dně (a my po „Klínu“ byli), má totiž jednu velkou výhodu – můžete se odrazit. To se nám povedlo. I když jsme nevyhráli, zjistili jsme, co děláme špatně a co musíme zlepšit. Zkrátka z Mikulova odjíždělo úplně jiné Broncho.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem spoluhráčům, kteří si našli čas a do Mikulova vyrazili. Dále také našim věrným fanouškům, kteří nás přijeli podpořit. A samozřejmě také tatškovi, že se nahastrošil do výstroje, jel s námi a odvedl naprosto skvělý výkon...všem velké „Ď“.

Za Broncho Chropyně

Tomáš Drobník

(www.lakros-chropyne.wz.cz)